

3 Voetballen

Voetbal International sponsort studentenvoetbalteam

10-11 Uitkomst

“Een dosis onzekerheid hoort er nu eenmaal bij”

7 Spoilt city

“Maastricht has obligations to the euregion, but also to the other two areas in Limburg: Heerlen and Sittard.”

observant|5

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 24 september 2015

Na de val van het tweede paarse kabinet in 2002 had iedereen het vooral over de ‘puinhopen van Paars’. Maar wat gebeurde er precies in de acht jaar dat de paarse coalitie aan de macht was? Klaartje Peters, bijzonder hoogleraar lokaal en regionaal bestuur, schreef er een boek over. Zie pagina 8-9 Illustratie: Simone Golob

nl

UM steunt de in opspraak geraakte prof. De Ruiter NIP wil gesprek met Maastrichtse psychologen

Het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP), dat prof. Corine de Ruiter onlangs heeft berispt, wil daarover in gesprek met de UM-psychologen. Het college van bestuur verklaart dat ze “het volle vertrouwen” heeft in De Ruiter. De faculteit psychologie en neurowetenschappen stelt een commissie van “wijze mensen” samen om een en ander te onderzoeken.

De Ruiter trad op als getuigedeskundige in opdracht van advocate Monique S. die werd verdacht van oplichting van haar klanten. De advocate verklaarde echter dat haar echtgenoot, wijlen P.V.V.-statenlid Jos van Hal, haar onder druk had gezet om te frauderen. De deskundigenrapportage van De Ruiter ondersteunde die verklaring.

Het NIP heeft De Ruiter op de vingers getikt omdat ze in haar rapport kwalificaties toeschrijft aan Van Hal (psychopathische trekken) en diens moeder (schizofreen) zonder hen ooit gezien of gesproken te hebben. Dat is volgens het NIP een schending van de beroepscode.

Het NIP baseert zich op onvolledige en feitelijk onjuiste informatie afkomstig uit een krantenartikel in NRC en het proces-verbaal van de griffier, schrijft De Ruiter in een blog. Naar eigen

zeggen heeft ze de moeder nooit “schizofreen” genoemd, maar verklaart dat zij volgens Van Hal schizofreen was. De forensische rapportage (1500 pagina’s) heeft het NIP nooit gezien, aldus De Ruiter.

“En dan snap je niet waar het over gaat”, zegt prof. Harald Merkelbach, die zelf ook vaak als getuigedeskundige heeft opgetreden. “Dan mis je de context. De discussies in de rechtszaal zijn uitlopers van het rapport. Bovendien schrijft een griffier niet alles letterlijk op.”

Het ware probleem ligt dieper volgens De Ruiter. Tuchtcolleges – ook van het NIP – zijn onbekend met het vak van forensisch psycholoog, een nog steeds niet-erkend specialisme. Ze leggen forensisch psychologen langs een therapeutische meetlat en beoordelen hen ten onrechte op klinische criteria. Terwijl het hier niet gaat om de behandeling van een patiënt, om diagnoses, maar om waarheidsvinding.

Merkelbach: “Het is een goed uitgangspunt om mensen eerst te spreken of te zien, maar als getuigedeskundige kan dat niet altijd. En soms heeft het weinig zin. Een vader zal bijvoorbeeld al snel ontkennen dat de verwondingen van zijn kind, het

Lees verder op pagina 3

eng

500 euro to work on yourself

Fewer temporary staff, better career policies, fewer differences between the faculties. These are a few of the outlines of Maastricht University’s new human resources policy. And everyone is to receive 500 euro for ‘personal development’.

There are still some items to be discussed in detail and there is still no final policy document, but the direction of the new approach is clear, says the new HRM director André Koehorst. The point of departure is ‘good employership’, the UM should become an attractive employer who is able to attract good personnel and also manages to keep them. Obviously, this is inconsistent with large contingencies of employees being palmed off with short-term contracts of six months. “If we offer temporary contracts, then it will be for two or three years,” says Koehorst. But the policy is definitely geared towards a reduction of the number of temporary jobs. Among academic staff – plans being limited to this sector at the moment – there are far too many temporary lecturers, too many researchers who (almost) exclusively either teach or do research. Not only should the temporary nature be reduced, so should the one-sided job descriptions. The idea is, says Koehorst, to appoint more people as lecturers, who teach as well as doing research. At the same time, jobs will have to become more flexible: it should be possible that the emphasis is temporarily more on one aspect than the other. Something else that will change, is that the differences between faculties when it comes to policies regarding tenure tracks, will disappear almost completely. The tenure system uses medium-term

appointments, which are turned in to ‘permanent’ appointments after a favourable assessment. The period will now be six years across the board, and the permanent appointment will follow even when there is actually no funding available, for example because the number of students has dropped. A promise is a promise, will be the motto.

Employees will also be given more security: anyone who constantly fulfils tasks that are part of a higher position, should actually be given that position.

The sustainable employability of personnel is another focal point. The plans deliberately address all employees, not just to those over fifty. Koehorst: “People want to determine for themselves when they bring something up, when they want to work at developing themselves, or when the balance between private life and work is upset.”

On top of the facilities that are already in place, such as career advisors, everyone will receive a voucher, a personal budget, to be used for activities not directly connected to their position.

Koehorst: “I feel you have to see this broadly. What do you do when you get a request for a flower arrangement course? Many would think that the budget is not meant for something like that, but it has happened that someone chose to work in a flower shop after doing such a course. So it was a useful investment within the framework of someone’s career. By the way, there is no fixed amount for the voucher yet, we are thinking of something like 500 euro a year. And we still have to look into the tax effects.”

Wammes Bos

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Luc van den Akker (Nijmegen 1963) * **In het dagelijks leven:** coördinator International Service Desk en Financial Aid Officer
 * **Woonplaats:** Maastricht * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Yianna, vijf kinderen uit twee huwelijken - Steffie (27), Raven (25), tweeling Georgios en Adonis (6), Afroditi-Maria (zeven maanden) - en twee kleinkinderen

“Ik heb te weinig tijd voor mijn twee oudsten gehad, daar heb ik spijt van”

Foto: Loraine Bodewes

Ik maak iedere maand een paar honderd euro naar mijn schoonfamilie in Griekenland over. Nee, dat doe ik niet. Ik vind dat ze hun eigen boontjes moeten doppen. Ze komen rond, maar het is geen vetpot. Ze geven weinig uit en zijn met de zelfverbouwde groente, de varkens en de kippen grotendeels zelfvoorzienend. Ze moeten vanaf dit jaar belasting gaan betalen, maar nu blijkt dat ze niet weten hoeveel ze jaarlijks overhouden. Ik begrijp dat niet, je krijgt zoveel binnen en geeft zoveel uit: een en een is twee. Hier botsen twee culturen.

Griek of Nederlander? Heel erg Nederlander. Al voel ik me thuis in Griekenland, vind het heerlijk als ik in het kleine dorpje in Zuid-Oost Griekenland ben waar de tijd stil is blijven staan. Geen stoplichten, alleen internet in het grote café, geen stress. Maar de Griekse mentaliteit, het stelselmatig ontduiken van de belasting, dat volg ik niet.

Ik word kwaad als ... Bijna nooit. Ik ben erg goed van trouwen, maar ik kan er slecht tegen als dat beschaamd wordt.

Gekste vraag ooit van een student? Gister vroeg er een of ik mee ging kamperen.

Ideale zondag. Eerst dollen met de kinderen 's morgens in bed, daar heb ik doordeweeks geen tijd voor. Dan een rondje mountainbiken en daarna eten met vrienden en familie.

Waar heb je spijt van? Ik heb te weinig tijd voor mijn twee oudsten gehad en misschien ook wel voor mijn eerste vrouw. Ik had een eigen keukenbedrijf, zat in de interieur business, en werkte altijd. Ik heb ze niet zien afzwemmen, was nooit bij een

hockeywedstrijd. Er kwam een afstand tussen mij en het gezin, ik raakte de klik met hen kwijt. Heel jammer. Ik zie Steffie en Raven gelukkig nog wel, maar te weinig.

Kinderen vernoem je naar de grootouders. Bij mijn 'eerste leg', bij Steffie en Raven, hebben we dat niet gedaan. Maar in de Griekse cultuur moet dat, anders stoot je mensen tegen het hoofd. Bovendien hadden we destijds nog het plan om naar Griekenland te emigreren als de tweeling vier zou zijn. Dat is niet doorgedaan vanwege de slechte economische situatie.

Ik ben een mama's kindje. Nee, ik was een papa's kindje. Die was veel liever. Mijn moeder was recht voor zijn raap, niet bepaald tactisch. Ze joeg mensen tegen zich in het harnas, daar schaamde ik me als kind voor. Ik heb daar veel van geleerd. Ik doe mijn best om tactvol te zijn, al lukt dat niet altijd. Na het overlijden van mijn vader ben ik mijn moeder heel erg gaan waarderen. Ze leeft niet meer. Ik vind het heel saai om wees te zijn, niet meer met haar te kunnen sparren, even op bezoek te gaan, te bellen. Ik ben een nakomertje en was haar oogappel. Ik mis haar en ben jaloers op mijn oudere broers en zus. Zij hebben veel langer van onze ouders kunnen genieten.

Grote liefde? Mijn kinderen, alle vijf op hun eigen manier. En mijn broer Guus die vijf jaar ouder is. We hebben vaak aan één oogopslag genoeg, altijd al gehad, hij zou mijn tweelingbroer kunnen zijn. [Grinnikt] Mijn vrouw is niet jaloers, ze weet dat ik van haar houd.

LinkedIn is niets voor mij. Ik ben er een beetje wars van,

heb het gevoel dat ik mezelf moet promoten en daar heb ik geen zin in. Ik ben sowieso niet zo goed in het verkopen van mezelf. Ik netwerk veel liever face-to-face.

Over tien jaar ... Ik hoop dat ik me dan verder heb ontwikkeld. Ik werk pas vier jaar aan de UM en voel me een twintiger die aan het begin van zijn carrière staat. Ik vind het superleuk, je leert zoveel van de internationale studenten. Ik wil ook veel voor ze doen. Het werk komt weer op de eerste plaats. Ik moet er voor waken niet opnieuw in mijn valkuil te trappen.

Favoriete tv-programma. We kijken heel weinig, ik ben óf met de kinderen óf met het werk bezig. Ik kook graag en heb de moestuin voor de ontspanning.

Ik pieker vaak. Nee, dat heb ik afgeleerd. Ik piekerde veel toen ik een eigen bedrijf had, altijd over de financiën. Ik ben niet failliet gegaan, maar was alles kwijt toen ik stopte met mijn bedrijf. Had niets meer, geen huis, geen euro.

Als de bladeren vallen... ga ik twee weken naar Griekenland om olijven te plukken bij mijn schoonfamilie. Lange dagen. We beginnen om 7.30 uur met plukken tot 16.00 uur en 's avonds gaan we persen. Ik neem een deel van de olie mee, die verkoop ik hier. Van het bezinsel maak ik zeep. Het weer is daar lekker in november, geen lange grijze dagen, maar nazomer in een groen landschap.

UM waardeert handreiking minister in zaak Maat

Minister Van der Steur van Veiligheid en Justitie heeft zich in "wel zeer forse" bewoordingen uitgelaten over prof. George Maat, nadat deze een lezing had gehouden voor studievereniging Santé. Dat zegt het college van bestuur van de Universiteit Maastricht in een verklaring over de kwestie.

Van der Steur had de manier waarop forensisch anatoom Maat over de MH17-slachtoffers sprak "ongepast en onsmakelijk" genoemd. Uit de academische wereld kwam vervolgens een storm van protest: Maat, zo vonden vakgenoten, had geen regels overtreden en had een lezing gehouden die volstrekt gebruik-

lijk is in zijn kringen. Maat was onheus bejegend, vond onder meer ook NRC Handelsblad. Vanuit de UM, waar de gewraakte lezing had plaatsgevonden, was tot nu toe nog niet door bestuurders gereageerd, tot deze week. Het college verwijst in zijn verklaring naar de jongste ontwikkeling in de affaire, de aankondiging door de minister dat hij met Maat om de tafel gaat zitten. Die "belangrijke handreiking" wordt door het college "zeer gewaardeerd, omdat het college óók de zorgen van verontruste wetenschappers met betrekking tot de 'vrijheid van wetenschap' deelt". Die is immers in het geding, benadrukten vorige week nog 25 internationale vakgenoten van Maat,

als ministers gaan voorschrijven wat wetenschappers aan studenten mogen vertellen en laten zien. Afgelopen maandag maakte Van der Steur niet alleen bekend dat hij Maat uitnodigt voor een gesprek, maar zei hij ook niet uit te sluiten dat er "in voorkomende gevallen bij grootschalige en complexe identificaties" opnieuw een beroep zal worden gedaan op zijn expertise. "Wij hopen dat hij dan bereid is om een bijdrage te leveren." De verklaring van het UM-bestuur kan gelezen worden als een voorzichtige steunbetuiging aan Maat, ofschoon de bewoordingen enigszins algemeen zijn en het college uitdrukkelijk ook begrip toont voor de neiging van de minister om, gezien

de maatschappelijke onrust rond het MH17-dossier, "in eerste aanleg" snel te reageren. De belangrijkste boodschap lijkt echter intern gericht te zijn: iedereen aan de UM, "dus ook studieverenigingen", die bijeenkomsten of lezingen organiseert over "gevoelige thema's" dient zich bewust te zijn van zijn verantwoordelijkheid en dient uiterste zorgvuldigheid te betrachten. Dat heeft studievereniging Santé, zo suggereert het college hier, onvoldoende gedaan. Het college spreekt van "een leerpunt voor alle betrokkenen".

Wammes Bos

"Weggaan bij het NIP is ook een optie"

Vervolg van pagina 1

gevolg zijn van mishandeling. 'Jantje is van de trap gevallen, niets aan de hand.' Het gevaar van het huidige tuchtrecht is dat forensisch psychologen man en paard niet meer noemen, enerzijds-anderzijds-verklaringen afleggen, om hun vingers niet te branden. Ik pleit er overigens voor om tuchtzaken, net als rechtszaken, openbaar te maken. Je wilt weten wat daar wordt gezegd."

In de VS, schrijft De Ruiter, heeft de zusterorganisatie van het NIP (APA) in 1991 al specifieke beroepseisen voor forensisch psychologen opgesteld. Dat zou ook in Nederland wenselijk zijn, mailt ze. "Met de huidige beroepscode [voor alle psychologen] kunnen forensisch psychologen hun

werk niet adequaat doen."

Op instigatie van het college van bestuur, dat alle "vertrouwen heeft in het onderwijs- en onderzoekswerk van De Ruiter", zal een facultaire commissie de "handelings- en toetsingskaders" tegen het licht houden. Merckelbach: "Wat dan ook aan bod zal komen is de optie om het NIP te verlaten en over te stappen naar bijvoorbeeld het Landelijk Register van Gerechtelijke Deskundigen."

Het NIP wil niet inhoudelijk op de zaak ingaan omdat de gedane uitspraken vertrouwelijk zijn. "Het feit dat een van de partijen die openbaar heeft gemaakt, verandert daar niets aan", zegt woordvoerder Arjen Konijnenberg. Na ruggenspraak met de voorzitter van de commissie Beroepsethische Zaken laat hij weten: "Het NIP gaat graag het

gesprek aan met de Maastrichtse psychologen over wat zij ervaren als een omissie in de beroepscode."

Twee keer eerder werd De Ruiter op de vingers getikt, wat overigens geen consequenties heeft voor de beroepsuitoefening. Het tuchtcollege van het NIP is een "running gag" aan het worden, schrijft Merckelbach in een blog (samen met Melanie Sauerland, Henry Otgaar en Ewout Meijer). "Het geintje dat de ronde doet, is dat je als deskundige pas deugt als je flink op de vingers bent getikt door het College." Dat is jaren geleden, aldus Merckelbach, ook de gerenommeerde rechtspsychologen Willem Wagenaar en Hans Crombag overkomen.

Maurice Timmermans

Koko daalt, Tragos stijgt

Studentenvereniging Tragos heeft dit jaar de meeste nieuwe leden; 140 (2014: 132). De grootste daler is Koko, met 100 nieuwelingen nu tegenover 139 vorig jaar. Dat aantal kan nog iets stijgen, studenten kunnen zich nog bij deze vereniging inschrijven. Studentenroeivereniging Saurus kreeg 120 eerstejaars erbij (2014: 131) en Circumflex 109 (2014: 114). De roeiers hadden wederom de meeste buitenlandse studenten; 27 (2014: 24), gevolgd door Koko en Tragos, die er allebei rond de 10-15 hebben en Circumflex die er 2-3 heeft.

Het gevreesde negatieve effect van het sociaal leenstelsel lijkt dus mee te vallen, al merkt Koko-voorzitter Britt Op de Laak wel op dat de Inkomgroepjes kleiner waren dan andere jaren. Alle voorzitters tonen zich tevreden over het behaalde resultaat. Op de Laak: "We zijn stabiel, dus we mogen niet klagen."

Landelijk gezien is het aantal inschrijvingen bij een studentenvereniging met 1,2 procent gestegen, volgens de Landelijke Kamer van Verenigingen.

CF

Voetballen in VI-tenue

Gloednieuwe tenues, trainingspakken, ballen, bidons en sporttassen: allemaal voorzien van het logo van Voetbal International. Het derde zaalvoetbalteam van studentenvoetbalvereniging Red Socks wordt dit jaar – samen met 49 andere ploegen in Nederland – gesponsord door het voetbaltijdschrift, dit ter ere van zijn 50-jarig jubileum.

In het voorjaar liep een abonnee-actie en Robbert Kösters, lid van het twaalfkoppige team van studenten, oud-studenten en promovendi, gaf zijn ploeg op. "Vervolgens hebben we drie andere abonnees zover gekregen om op ons te stemmen. Dat was genoeg om kans te maken op het sponsorpakket."

Toch wordt er nog geen afscheid genomen van het 'oude' tenue van Red Socks, in de kleuren rood, wit en blauw. "Afhankelijk van de shirts van de tegenstander trekken we het zwarte VI of het Red Socks-tenue aan."

WD

Omleiding voor fietsers op Kennedybrug

De komende maanden wordt er gewerkt aan een belangrijke verkeersader in Maastricht: de Kennedybrug. (Brom)fietsers – inclusief studenten en medewerkers, komend vanaf de faculteiten in Randwyck naar het centrum – krijgen te maken met overlast. Zij worden halverwege de brug omgeleid vanwege de aanleg van een busbaan. Het trottoir en fietspad op de brug tussen de afslag naar de Maasboulevard (de 'krul') en de Prins Bisschopsingel is tot en met 5 oktober opengebroken (zie foto). Auto's kunnen de weg wel gebruiken.

Later dit jaar volgen er werkzaamheden aan de rotonde op het Emmaplein en de Prins Bisschopsingel waar bushaltes worden aangelegd ter hoogte van het politiebureau en de Tapijnkaizerne.

WD/Foto: Loraine Bodewes

Toen het televisieprogramma *Zembla* laatst kwam met de nieuwste onthulling van ICT-chaos bij de Sociale Verzekeringsbank (SVB), betrapte ik me er op dat ik wilde wegzappen. *What's new?* De parlementaire commissie ICT-projecten bij de overheid rapporteerde eind vorig jaar al in niet mis te verstane bewoordingen over de chaos op de ministeries. Maar er was niks beters op de buis, en dus keek ik met toenemende fascinatie naar de vreselijke verhalen over de ICT-er die gedetacheerd was bij de SVB en daar het miljoenenproject van zijn eigen bedrijf moest aansturen en hoe niemand enig idee had wat ze aan het doen waren. Je schrikt ervan en toch verbaast het niet.

Vergeleken bij vroeger weten we veel beter hoe overheid en politiek werken. Niets blijft geheim, alles kan (op)gevraagd worden - en zo niet, dan lekt het uit - en met de huidige informatie- en communicatiemiddelen verspreidt de infor-

Achter de Gouden Muur

matie zich zo snel dat iedereen het binnen de kortste keren weet. De toegenomen transparantie vergroot ons vertrouwen in de overheid en onze bestuurders echter niet. Integendeel zelfs. Uit een mooi bestuurskundig experiment in het lokaal bestuur blijkt dat hoe meer mensen weten over politieke besluitvorming, des te minder vertrouwen ze hebben in de competentie van de politici.

Gek is dat niet: de toegenomen kennis laat ons zien hoe het er daadwerkelijk aan toe gaat, we krijgen een kijkje achter 'de Gouden Muur'. In *De ontdekking van de hemel* beschrijft Harry Mulisch hoe de Gouden Muur die is opgetrokken tussen de machtelozen en de machthebbers, bij ons machtelozen de illusie in stand houdt dat in ons dagelijks leven chaos en toeval leven,

terwijl de machthebbers aan de andere kant van de muur verstandig en beheerst de samenleving besturen. Heerlijk moet dat zijn, die illusie, maar wij weten helaas beter. Zij daar achter die muur weten er net zo veel - of weinig - van als wij.

Voor veel mensen is deze wetenschap reden om zich teleurgesteld af te wenden van de politiek. Het vertrouwen in politiek is fors lager dan in allerlei andere instituties, zoals grote ondernemingen, televisie, kranten, vakbonden en de rechtspraak. Zorgelijk misschien - hoezo zijn journalisten en vakbondsmensen betrouwbaarder dan politici? - maar ik zie het vooral als een aansporing: als 'zij' er niet meer van weten dan wij en er achter de gouden muur net zoveel chaos heerst als aan onze kant, dan moeten we

ons er dus voortdurend mee bemoeien. Nou goed, ik misschien niet met de ICT bij de overheid, maar u begrijpt het idee.

Klaartje Peters, bijzonder hoogleraar lokaal en regionaal bestuur bij Fasos

eng hero

Gaby Odekerken inspired by Fien Hutschemaekers-Palmen

“She still sends me a card when I return from a congress”

Can someone who had to start working after primary school influence an academic career? Certainly, says Gaby Odekerken, scientific director of the Service Science Factory and professor at the department of Marketing and Supply Chain Management. “My grandmother still inspires me every day.”

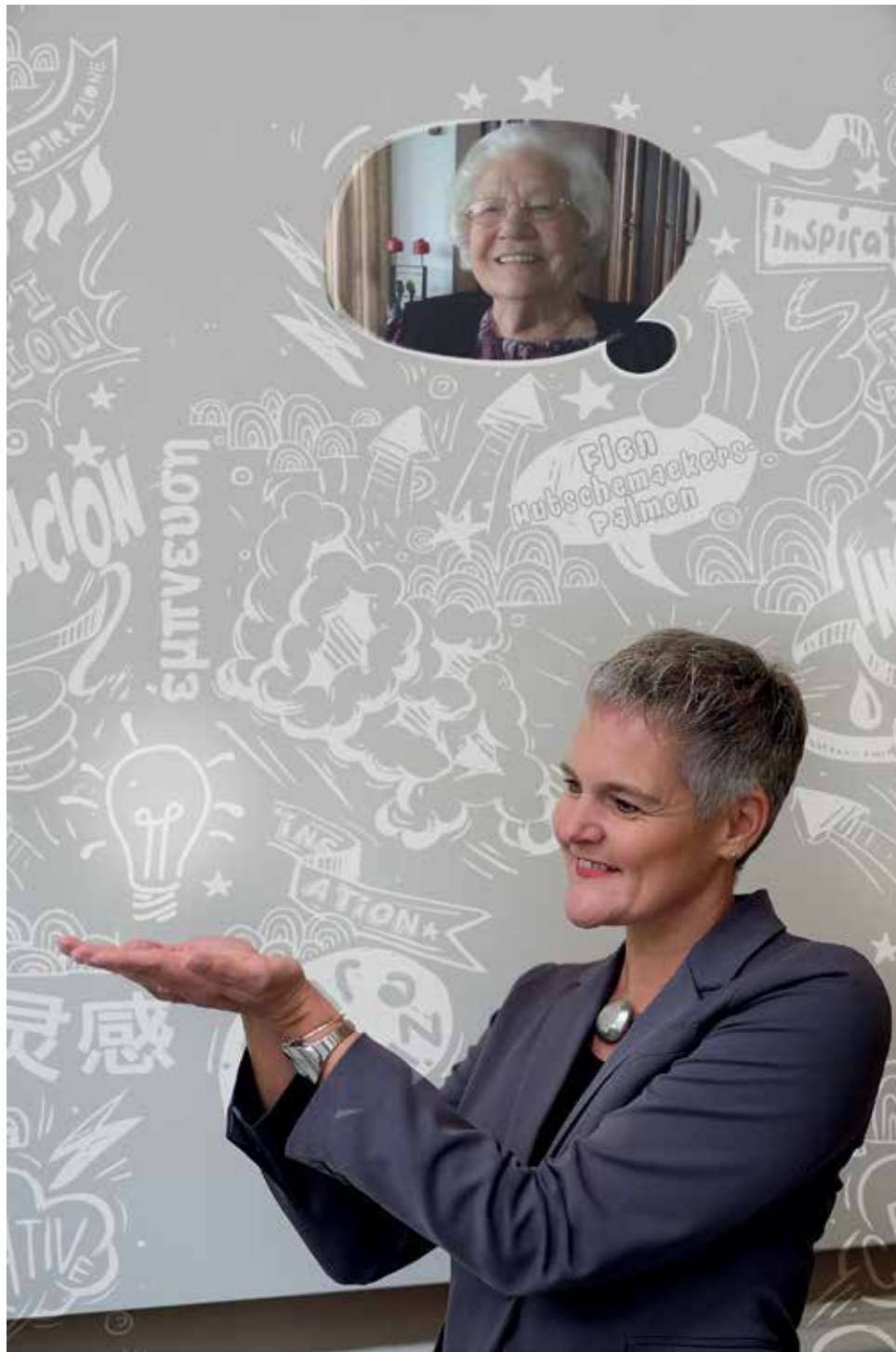

Photo: Joey Roberts/Illustration: Simone Golob

It used to be a tradition in the Hutschemaekers family, Gaby Odekerken's mother's family: visiting grandfather and grandmother on Sunday for coffee and cake. If the young Gaby still had work to do for school, she could do so in a small room upstairs. After a while, grandmother would always come and see how things were and bring something nice. “She still sends me a card with loads of text when I return from a congress. That is her way of stimulating me. She is 94 now, but still has all her faculties. She doesn't miss a trick.” It is her life and her attitude towards life that inspire Odekerken. “Grandmother herself only completed primary school. She had to take up work in a large family household as a twelve-year-old. She never complained about that, but by telling me about that time she was making it clear in no unspoken terms what chances and possibilities I myself had. If I was having trouble with my studies, her words would motivate me.” Grandmother's lessons are also useful in daily life. “Her glass is always half full. When I was seven, my mother was in hospital. My father had to work, so grandmother did the looking after. Until she fell down our stairs and broke both her legs. She burst out laughing at the bottom of the stairs. As if to say: look at me lying here now, well let's make sure we have a great time in the

hospital. Her own pain, how everything would now have to be arranged, she didn't think about that.”

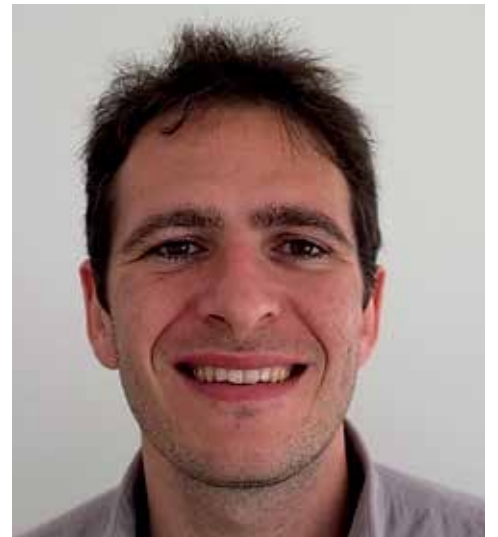
Putting things into perspective is something that Odekerken has had to learn in the course of time. “When I started work as a lecturer at the university, every job seemed to be a huge mountain that I had to conquer. Now I know that there is more to life. I do what I do as well as possible and that is enough. Enjoying life and being thankful for the small things seems far from the academic world, but it is so important here too. Sometimes the days seem to be completely filled with budgets and estimates. That is when it is good to stop and contemplate on the fact that you have wonderful colleagues, are given opportunities, and are allowed to try out new things.” This is something that Odekerken tries to teach her students. “Often students regard the luxury in which they live and the opportunities that they are given as self-evident. But life is not a fortune cookie factory. And that is not a bad thing; the difficulties and sorrowful encounters are what make you who you are. Grandmother always says that she wouldn't want to have missed the hard work, it made her who she is.” Another of her grandmother's characteristics that Odekerken hopes to have taken on, is her

interest in others. “Very sincere. Wherever she is, within five minutes people are gathered around her. This is because of her open attitude and the questions she asks. I think it is important that you know the people with whom you work every day well, that you show interest in their lives. Whether I manage to do so, is up to others to judge.”

Cleo Freriks

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
facebook.com/ObservantUM

Like a child

One year ago at this time I was working on what would have become my first column in *Observant*. Since then, a few other columns have followed over the course of the past academic year. It's been a beautiful experience so far, at the same time inspiring and instructing. Coming up with a column every so many months has required me to spend some time thinking about what I would like to say that other people may find interesting to know about, and sometime hopefully even useful. In this process, I also have had the chance to push myself to ponder what I really like, what are my interests, my priorities, my expectations, and many other things that together converged into a process that has contributed to know myself better.

I find it then a bit funny that exactly one year ago I wrote my first column on the pursuit of happiness, and the importance of knowing myself to achieve it. It's always been a recurrent thought in my mind over many years, together with the obsession for time. Not the physical time, but the never-ending tension between past and future that seems to characterize our experience as humans, and the incapability to completely grasp the present. And it's in this tension that I think the need for happiness becomes even more meaningful, as a life line that can give a sense to everything. Am I happy when I wake up in the morning? That's my every day's question, and I think this is strongly connected to the ability of looking at life and the world around me like a child, being amazed by its beauty and simplicity, as children naturally seem to do.

Once I read of an interview to Steven Kellogg on why he became an author and illustrator of children's book. He said that as a kid he was very aware of the fact that a lot of the adults in his neighbourhood hated their jobs. Knowing that one day he would be an adult, he really didn't want to lose the fun of childhood by going into this dark period where every day started off with resignation and gloom or worse. And so he was determined to get to know himself very well and choose a job that he thought would be just right for him. So desperately true.

Pietro Bonizzi, Assistant Professor at Knowledge Engineering

UM will meet (almost) all performance agreements

Maastricht University will soon fulfil practically all performance agreements made with the education minister. This was confirmed by Vice-President of the Executive Board, Nick Bos, in a University Council committee meeting last Wednesday.

The minister for Education, Culture and Science made agreements with the universities and schools of higher education: favourable results would yield extra money. For the UM, the amount involved is five million euro. The accounts will be drawn up on 31 December of this year. The – obviously still tentative – figures that have been presented to the University Council suggest a favourable outcome. For example, at least 80 per cent of the students who get through their first year, complete their bachelor's within four years. With that result, by the way, the UM scores

higher than any other university; at the universities of technology, percentages do not get much higher than 30 per cent, said Bos. Student council member Michael Dijkstra, however, queries the agreement about the bachelor's results: "It puts too much pressure on students and on the quality of education," he argued. Bos answered that it is largely due to the problem-based learning system that students get through their studies quickly: "We have had these good results for a long time already."

Other agreements (including the number of lecturers with a basic qualification in education, the number of contact hours, the growth in number of support staff) are also on track for the UM, said Bos. Only when it comes to dropout rates (students leaving the UM), the signs are slightly less favourable: dropout rates per batch of students may have come down compared to 2010, but it is

still slightly above the desired 15 per cent.

"Whether the minister will attach consequences to this if we eventually fail to meet the requirements, I don't know," said Bos.

As it is, the performance agreement system is under fire within higher education. There is criticism about the degree of bureaucracy involved, said President Martin Paul earlier this Wednesday to another University Council committee. The fact that only quantitative criteria are applied, also gets little approval. Paul: "The UM would like to do things differently, with more emphasis on quality, but then you should be able to make agreements within your own university, with the representative advisory body for example. There are too many differences between the institutes for a uniform system."

Wammes Bos

Re-routing for cyclists on Kennedy Bridge

In the next few months, work will be carried out on an important arterial road in Maastricht: the Kennedy Bridge. Mopeds and cyclists – including students and members of staff, travelling from the faculties in Randwyck to the city centre – will experience inconvenience. They will be re-routed halfway along the bridge because of the construction of a bus lane.

The footpath and cycle path on the bridge between the exit towards the Maasboulevard (the 'bend') and the Prins Bisschopsingel will be under construction until 5 October. Cars can still use the road.

This will be followed later on in autumn with work being carried out on the roundabout on the Emmaplein and the Prins Bisschopsingel, where bus stops will be created near the police station and the Tapijn barracks.

WD

Law staff stretches too little at their desks

A large number of employees at the Faculty of Law sit at their computer for longer than six hours a day and many end up with painful or fatigued fingers, wrists, shoulders or neck. This was one of the outcomes of the 'risk inventory' survey, held last summer, presented at the faculty council yesterday.

It asked questions about the workplace and the work carried out in front of a computer monitor. There were slightly more women than men among the fifty participants (the faculty has about 250 employees), and most of them were over forty. For a quarter of the respondents, the pain or complaints of fatigue continue after work and at nighttime. Sixteen per cent even suffered pain all the time. The cause is probably the many hours of working at a monitor and not alternating this with

other activities or short breaks. Half of them skip the ten-minute break after two hours of computer work and hardly any use the break software Ctrl-WORK. Flexing and stretching are also wasted on the law faculty staff: seventy per cent do no exercises to promote good blood circulation.

While the majority has no problems with their sight, half of them nevertheless complain of burning or fatigued eyes. Most say they have had their eyes tested at some stage – which can be done free of charge at the Health and Safety service Arbo Unie, which provides industrial medical care at Maastricht University (77 per cent, however, does not know that this possibility exists).

As far as climate is concerned, more than half find it too warm during the summer, while almost a quarter finds it too cold in the winter. The quality of the air is assessed by 32 per cent as mediocre to

very bad.

The faculty is going to offer more information in the future, now that more than 40 per cent claims to be insufficiently informed about how to sit properly at their desks. In the faculty newsletter they want to refer to the workplace survey, the importance of having eyes tested at the Arbo Unie, and the need to alternate tasks regularly and to take short breaks. There will also be a short instruction video on how to set up a workplace properly.

Wendy Degens

Health & Fitness Express sessions will resume from 5 October. Instructors from UM Sports carry out fifteen minutes of relaxing and invigorating exercises at one's own workplace. A series lasts ten weeks. For information, contact health_fitness@maastrichtuniversity.nl

Koko drops, Tragos rises

Student association Tragos has the largest number of new members this year: 140 (2014: 132). The biggest drop was at Koko, with 100 newbies compared to 139 last year. The number could still rise a little, as students can still join. Student rowing association Saurus clocked 120 first-years (2014: 131), and Circumflex 109 (2014: 114). The rowers again had the largest number of foreign students: 27 (2014: 24), followed by Koko and Tragos, who both had approximately 10-15 and Circumflex who has 2-3.

The feared negative effect of the student borrowing system therefore seems to be limited, although Koko chairperson Britt Op de Laak did notice that the Inkom groups were smaller this year. All chairpersons claim to be satisfied with the results achieved. Op de Laak: "Our number is stable, so we can't complain." On a national level, the number of enrolments with student associations has risen by 1.2 per cent, according to the National Chamber of Associations.

CF

Raising awareness with tea and cookies

A group of seven gathers in a tight circle, balancing coffee mugs and cookies on their laps, on Monday evening in the new building of the InnBetween Student Chaplaincy on Capucijnenstraat 122. Beneath paintings entitled *Life*, *Process of Life*, and *Flow of Life*, they sit discussing the artwork as well as topics that reach far beyond the scope of any brush technique. This is the first day of InnBetween's Connect Festival, and artist Yvonne Goertz opens it with an introduction to her artistic endeavours, which she pursues alongside her PhD research. Goertz sees her art, from painting to nature photography, as a form of self-expression necessary to balance out the mainly theoretical focus of her research. "Being in nature helps me appreciate the small things in life," she says, whether that be as simple as "sitting in a group and just discussing things" or finding a few flowers in an industrial area. Likewise the festival itself. In Goertz's view, by raising awareness and promoting personal development, it helps to strengthen one's "core values," in turn allowing the participants to "flourish, and connect with the things that are good for you." University chaplain Petra Kai Körmendy agrees. In her view, individuals must seek connections in three dimensions: first with yourself, then with other people, and thirdly, "with the transcendent." Accordingly, she says, despite the practical aim of the Connect Festival – to serve as the launch event for InnBetween's new location – its philosophical aim also shines through: to help students connect with one another, the chaplains and the organisation as a whole.

Professional belly-dancer Nataliia Kysil performed at the Connect Festival Photo: Loraine Bodewes

In keeping with the focus on the arts, the discussion was followed by a concert by Maastricht based trio Bayou (formerly known as Mokaji Bayou). The small audience, fidgety up to that point, welcomed the band enthusiastically, tapping their feet and swaying along to

the basement-jazzy tunes.

Finally, professional belly-dancer Nataliia Kysil added another splash of colour to the evening with her rhinestone-speckled costume. After a performance to the dizzyingly fast beat of drums, she distributed colourful scarves deco-

rated with jingling coins and invited the participants to take part in a workshop to learn the basics of this choreographed cardio workout.

Amira Eid

Work like a slave, eat like a king

Soup's on!

Have you ever been in that situation where you left your lunch at home? And then realised you have absolutely no time to grab a snack on your way to work? Soup Solo could be the answer. This healthy soup bar serves homemade soups to take away or eat inside a unique art gallery right opposite the law faculty in Maastricht. The work of young artists and other creatives is also on show in this cosy and friendly space.

One busy, rainy Tuesday lunchtime I was temp-

My menu
Avocado and shrimp soup € 6,-

ted to try the avocado and shrimp soup with a delicious piece of freshly baked wholegrain bread. To my surprise, I didn't need to wait for my soup to be finished and packed: instead a young waiter offered to deliver my lunch directly to the law reception desk and call me once it arrived.

My soup came carefully packed in a plastic 500ml cup together with a plastic spoon and few napkins. I tried to down the contents quickly before my next class started, almost burning my tongue in the process. The creamy, freshly cut avocados – there must have been at least two in my soup – were perfectly blended. Despite its otherwise humdrum consistency, small, fresh shrimps surprised me every third mouthful. Still, I would have preferred to taste

more spices and vegetables such as carrots, to give it a little more flavour. Avocados have a subtle flavour that pairs well with stronger herbs and spices like basil, garlic or cardamom when used in hot or cold soups.

The ever-changing menu of Soup Solo includes some exciting but also dull soups (such as the tomato, chorizo and chickpea soup). The €6 price tag is justifiable for the avocado and shrimp, but overpriced for a basic leek soup.

Soup Solo,
Sint Servaasklooster 38, www.facebook.com/roomsandsoupsolo/

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Food ★★★
Service ★★★★★
Atmosphere ★★★★★
Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ RainToday
- ▶ Weather/Netherlands/handy
- ▶ Free
- ▶ Android

Now that autumn is on its way, the possibility that you will have to cycle through the rain has increased considerably. RainToday allows you to prepare a little better for such situations. The app doesn't just show you whether and where it will rain in the Netherlands today, you can also receive an announcement if rain is expected at your location. This warning will be given one hour beforehand, giving you plenty of time to rummage for an umbrella and a poncho from your wardrobe or instead just take the bus. RainToday was created by the European meteorological institute MeteoGroup, which has also made versions for other European countries. So if you go away for the weekend or you are cycling just across the border in Belgium or Germany, there is also an app available for these countries.

CF

Dear Ingrid

Sore spot

Richard (26): "I can't take criticism. If someone makes comments on my behaviour or achievements, I go on the defence. This takes a lot of energy and I don't make many friends that way."

Ingrid: If a remark made by someone else can throw you off balance so easily, then that has something to do with your past. At such a moment, your 'sore spot', created years ago, is triggered. Maybe your mother or father commented on everything you did and there was hell to pay for if you put a foot wrong. That was a tough time for you. Their endless comments created a sensitive spot inside you, which stands for 'I'm not good enough' or something like that. Criticism touches this spot and it hurts.

This can of worms is opened when someone makes a comment. You hear, as it were, your father's or mother's voice and the soreness comes to the surface. The pain doesn't have much to do with the comment made by the person concerned. If you are not aware of this, you will go on the defence. You want to show them that you are good enough. The annoying part is that the person giving feedback, who has no knowledge of your past, will be unpleasantly surprised. Chances are that he or she will be disappointed or even shocked, and will keep distance because of this. This in turn confirms your conviction that you are not good enough and you have come full circle. This behaviour of yours keeps your sore spot large and sensitive.

Try to realise that the other person is not your father or your mother. His or her comment doesn't mean that you are not good enough.

Photo: Loraine Bodewes

Maybe you can use it to your advantage. You can only do so if you take the time to look at the comments from all angles and not to brush them aside immediately. Do it when the pain has eased, because pain clouds our view and then we say things that are not helpful.

Ingrid Candel

Would you like to ask Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastricht-university.nl or call 043 3885388.

Mini-conference about 'border city Maastricht' 1815-2015

“Maastricht, spoilt city”

Maastricht was once a fortified town. Left to depend on itself and inward looking. The city didn't become any more open even when the walls were pulled down at the end of the nineteenth century. It did not have the grandeur of a provincial capital, some concluded during a mini conference in Centre Céramique last Sunday.

There was once a curate in Maastricht, called Jan Hendrik Wijnen. At the end of the 19th century, he complained in the local Maastricht newspaper about child labour at the earthenware factory owned by Petrus Regout. Wijnen knew what he was talking about; he worked in the parish of Matthias close to the factory and the labourers' houses on the Boschstraatkwartier. Although it was prohibited by law in the Netherlands to allow children younger than twelve to work, Regout didn't pay much attention to that. Curate Wijnen made a complaint: he thought it was ridiculous that Regout did not need to observe the law. It was a remarkable move by Wijnen, because who would even think of openly criticising the great industrialist Regout who provided employment in the provincial capital? It came at a great cost to him. The people demanded that Wijnen write an open letter saying that his criticism was not meant like that. And so he did.

A few years later, Wijnen again expressed himself in a local brochure. He repeated his criticism of Regout. And once more there was an uproar. Wijnen had to leave the city.

Special status

Jos Perry, a historian at Maastricht University, in his lively rendering of the story above, merely wants to say: Maastricht may not have been a fortified town since 1867 and may have had the ambition of looking towards the outside world, but it didn't. Legislation coming from The Hague did not apply to the people of Maastricht. "Maastricht claimed a special status," says Perry. "The number of 'mixed' marriages dropped, people married with their 'own folk'. Regout's earthenware went all over the world, but the rest of the world did not exist to the citizens of Maastricht." The fact that Maastricht was not very 'drawn' towards The Hague, was already clear earlier in history, claims Lita Wiggers, director of the Regional Historical Centre Limburg, in her speech. Belgium rebelled against the Dutch King in 1830, because the Belgians wanted independence. And almost all of Limburg wanted to join the Belgians, even those from Maastricht. But there was a provincial commander, Dibbets, in Maastricht who forced the population to follow him and so keep the city for the Netherlands. Subsequently Maastricht was looked upon with suspicion by the rest of the Netherlands, and vice versa.

Berghmans Club

Its later catholic character, from 1890 to 1940, made Maastricht "a fort" again, says Perry. "Maastricht was a miniature Rome. Catholic emancipation brought limitations with it. You learned to read but you were not allowed to

1963: smoking girl (exhibition Mieljaar, Maastricht 1955-2015, Centre Céramique)

choose your own books. You could go to the cinema, but the film was censored first by the catholic film censorship. You could vote but only for the number one on the list of the catholic party. You could continue with your studies, but the path was predetermined." There was great respect for bishops and other clergymen, says Perry.

But from the nineteen-sixties onwards, Catholics

lost more and more authority. There were mixed classes in schools, a youth culture emerged, radio and then television made its appearance, there was a new generation of artists. The Berghmans Club on the Bredestraat was a notorious youth club. In the sixties, it was even in the top three of alternative youth centres in the Netherlands. Perry: "Maastricht seemed to have become a Dutch city."

Eighth medical faculty

The nineteen-sixties were playful and light-hearted years, says Joop van den Berg, emeritus professor at the UM. But it also had a reverse side: the classic labour-intensive industry moved away, there were more offices, more cars. The city grew, degradation was lurking. "Nevertheless, the eighties unexpectedly brought recovery." Maastricht, like Den Bosch, Zwolle, Groningen and Arnhem, managed to manifest itself as medium-sized city, Van den Berg feels, with all its museums, music facilities and building density.

The greatest gift, in his eyes, was the arrival of the eighth Dutch medical faculty. In 1974, the first medical students started here, just over two years before the official founding of 'Rijksuniversiteit Limburg'. The cabinet at the time decided to agree to the creation of a new medical study programme to offer the province of Limburg new chances, as compensation for the closure of the coal mines.

Van den Berg feels that Maastricht benefited "disproportionately" from important political decisions made in The Hague. Hence his statement: "Spoilt city. It would have been much more obvious if Geleen, Heerlen and Brunssum had been compensated, because they suffered most after the pit closures." The top conference of 1991, which resulted in the Maastricht Treaty, is also of "far-reaching importance" for the name awareness of the city, certainly on an international level.

He refers to Maastricht as "the Munich of the Netherlands, an opulent city". Van den Berg thinks that the time for pampering has gone. "The city no longer needs to hold up its hand for national support". The city is left to its own devices, its own entrepreneurship, and its own administration power. The city needs to look at its weaknesses and strong points, and "And even though we are officially not the cultural capital of Europe, we must ensure that we are materially."

Wendy Degens

The Kingdom of the Netherlands has existed for 200 years (in 1815, Willem I declared the 'Koninkrijk der Nederlanden'). This has been celebrated for the past two years throughout the Netherlands. The celebrations will be brought to a close on Saturday, 26 September, with a national event in Amsterdam. Maastricht had its own introductory event in Centre Céramique last Sunday, a mini-conference about 'border city Maastricht'.

Een doodgewoon kabinet – Acht jaar Paars 1994-2002

Hoe paars eigenlijk

Het einde van het tweede kabinet werd gegerift. Het kabinet viel vlak na de verkiezingen. Tijdens die tijd werd Pim Fortuyn vernieuwde zetels uit het niets. De 'paarse' en de paarse partijen (PvdA en VVD) vond dat einde niet per se slecht voor de hele periode. Ik wil met Peters, bijzonder hoogleraar in het doodgewoon kabinet – Acht

Tekst: Cleo Freriks

Puur toeval is het, dat een paar weken geleden *Andere Tijden* een tweedelig premiersportret uitzond van Wim Kok, minister-president tijdens beide paarse kabinetten. “Ik had geen idee dat men daarmee bezig was”, zegt Peters. “Maar ik vond het heel leuk. Het zit mijn boek niet in de weg. De interesse in het onderwerp is erdoor opgeleefd en ik heb nu bewegende beelden om mijn verhaal te illustreren wanneer ik een presentatie geef.”

Peters begon zes jaar geleden aan *Een doodgewoon kabinet* vanuit een persoonlijke wens. “Ik wilde graag leuke gesprekken voeren. Met mensen naar wie je uitkijkt om ze te spreken. Dit was een mooi excuus om al die oud-bewindslieden te interviewen. Daarbij was het in zekere zin nu of nooit. Toen ik aan het boek begon leefde iedereen nog, inclusief Els Borst (D66) en Hans Dijkstal (VVD). Alleen Hans van Mierlo (D66) heb ik niet meer kunnen spreken. De afspraak is afgezegd toen hij ziek werd.” Ook heeft ze zelf een band met de paarse periode. Tijdens Paars II werkte Peters als ambtelijk secretaris van de D66-fractie in de Tweede Kamer. “Ik schrijf dat duidelijk in het voorwoord, het is aan de lezer om te bepalen of ik voldoende afstand tot het onderwerp hou. Persoonlijke betrokkenheid bij mijn werk is voor mij belangrijk. Ik denk dat het ook

voordelen heeft. Ik snap hoe de Tweede Kamer werkt, hoe politici functioneren. Dat heb ik ruim drie jaar met open mond mogen aanschouwen.” Open mond? “Het is een eigen wereld, een bubbel. De politieke partijen zijn als concurrerende bedrijven die veel geheimen voor elkaar hebben, maar wel in hetzelfde gebouw werken. Als je vertrouwelijke stukken ging kopiëren, moest je altijd opletten.”

Peters liet zich drijven door de vraag: hoe paars was Paars eigenlijk? Toen het eerste paarse kabinet aantrad waren de verwachtingen hooggespannen. De sociaaldemocraten (PvdA) en liberalen (VVD) zouden voor het eerst in veertig jaar samen regeren. En zonder een confessionele partij (die zich baseert op een bepaalde godsdienstige geloofsleer, zoals het CDA), iets wat sinds 1918 niet meer was voorgekomen. Maar hoeveel verschil maakte het dat het CDA, dat volgens velen vernieuwing tegenhield, niet meedeed? “Niet zo heel veel, eigenlijk”, zegt Peters. De kabinetten zouden zaken als de euthanasiewetgeving, het homohuwelijk en de winkeltijdenverruiming (winkels open op zondag) realiseren, maar “een beetje tegen heug en meug. Kok vond dat hij in '94 andere dingen aan zijn hoofd had. De werkloosheid was hoog en het ging niet goed met de economie. Ik denk dat we met z'n allen ambities op Paars plakten die de politici zelf niet hadden. Het land zou veranderen, het politieke bestel zou op de schop gaan – dat hebben de meeste paarse politici nooit zo gezegd.” Kok en VVD-leider Frits Bolkenstein deden er juist alles aan om het enthousiasme te temperen. Peters haalt in haar boek de woorden van Kok aan bij het aantreden van het kabinet in 1994: *‘Dit wordt een gewoon kabinet, dat op gewone, maar kordate wijze de problemen van vandaag gaat aanpakken. Als u dat paars wilt noemen, dan vind ik dat best.’*

De enige die altijd publiekelijk – en al ver vóór 1994 – heeft gepleit voor een kabinet met links en rechts was D66-leider Hans van Mierlo. Vooraanstaande PvdA- en VVD-leden kwamen weliswaar al sinds de jaren 70 samen met D66-ers bij elkaar in het Haagse hotel Des Indes om een eventuele samenwerking te bespreken, maar echt schot zat daar nooit in. Peters stuitte op notulen van geheime bijeenkomsten van PvdA en VVD bij VVD'er Hans Dijkstal thuis, in de aanloop naar de verkiezingen in '94. “Toen ik mensen die erbij aanwezig waren geweest daarover sprak, bleven ze allemaal heel diplomatiek. Het waren puur verkennende bijeenkomsten geweest, er was niets concreets besproken. Maar in de notulen – die in het persoonlijke archief van Dijkstal zaten – lees je dat ze deals hadden gesloten. En dat D66 er bewust buiten werd gehouden.” Niet alleen werden de sociaal-liberalen, die het op dat moment erg goed deden in de peilingen, niet gevraagd, de andere twee partijen bespraken hoe ze hen konden remmen. “De PvdA vroeg dan de VVD om D66 de duimschroeven aan te draaien in het debat. D66 heeft zich in die jaren buitengesloten en gebagatelliseerd gevoeld. De notulen bevestigen dat.” Opvallend is dat D66 vier jaar later, na de verkiezingen in 1998, toch weer werd gevraagd deel te nemen aan de regering, terwijl PvdA en VVD genoeg stemmen hadden gekregen om met z'n tweeën een meerderheid te vormen. “Tijdens Lubbers III, het laatste kabinet voor Paars, had D66 het heel goed gedaan in de oppositie”, zegt Peters. “Vooral de PvdA wist dat nog goed, het had hun veel stemmen gekost. Dat wilde men voor-

komen. Ze dachten: beter gemarginaliseerd erbij, dan opbloeiend in de oppositie. Of zoals Bolkenstein het zei: *‘It is probably better to have them inside the tent pissing out, than outside the*

Paars was Paars

Waarom?

De paarse kabinet staat velen nog in het geheugen. Het was het kabinet dat eindigde met de eindstreep over Srebrenica. In dezelfde maand werd de moord op Theo van Gogh gepleegd en haalde zijn LPF bij de verkiezingen 26 zetelwinst. 'De inhopen van Paars' werd een populaire kreet. 'Paars' (PvdA, VVD en D66) leden enorme verliezen. "Ik vind het onrechtvaardig, maar vooral niet representatief. Het wilde laten zien wat er nog meer is", zegt Klaartje Peters voor haar boek 'Een jaar Paars 1994-2002' komt vandaag uit.

Illustratie: Tom Janssen

...tent pissing in.' Dat is volgens mij de kern van de zaak."

Peters plaatst haar boek in de traditie van de parlementaire geschiedschrijving. "Het is

wetenschappelijk, maar niet sociaalwetenschappelijk, in de zin dat ik deze periode als een casus heb gebruikt om een theorie te toetsen. Het raakt aan de onderzoeksjournalistiek, is

voor een breed publiek geschreven, maar heeft wel zeshonderd voetnoten. Daar heb ik nog over geruzied met de uitgever; 'Jeetje Klaartje, moet dat nou echt?' Ja, dat moet."

Klaartje Peters

Klaartje Peters (1969) studeerde bestuurskunde in Leiden en promoveerde in 1999 aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Haar proefschrift *Verdeelde macht*, waarvoor ze de jaarprijs van de Nederlandse Kring voor Wetenschap der Politiek (NKWP) ontving, gaf antwoord op de vraag wie in Nederland de macht heeft. In de jaren daarna kreeg ze de kans om te zien hoe dat werkt in de praktijk, als ambtelijk secretaris van de D66-fractie in de Tweede Kamer en vervolgens als beleidsadviseur van ministeries, provincies en gemeenten bij een Haags beleidsonderzoeks- en adviesbureau. In 2007 publiceerde ze een boek over het Nederlandse provinciebestuur *Het opgeblazen bestuur*.

Peters is behalve publicist ook bijzonder hoogleraar lokaal en regionaal bestuur aan de Universiteit Maastricht en voorzitter van de Rekenkamer Maastricht.

Hoogleraar statistiek is niet verbaasd over niet-repliceerbare studies

Het drama is bekend: 270 onderzoekers herhaalden honderd psychologische studies. En wat bleek: in ruim 60 gevallen strookten de uitkomsten niet met de oorspronkelijke bevindingen. Verwonderlijk? Helemaal niet, zegt prof. Gerard van Breukelen en illustreert een en ander met PSV, koffie, één Mercedes en honderdduizend Lada's.

Van Breukelen, hoogleraar statistiek aan de psychologiefaculteit en FHML, was hoogstens verbaasd over het aantal studies dat niet replicerbaar bleek, niet over het fenomeen zelf. Dat studies in tweede instantie andere uitkomsten opleveren, is inherent aan elke tak van wetenschap waarin met steekproeven wordt gewerkt, zegt hij. Niet alleen in de psychologie, maar ook in de geneeskunde, gezondheidswetenschappen, economie, sociologie, et cetera. Steekproefteval heet dat. De ene steekproef is de andere niet, en daarom verschillen de bevindingen in meerdere of mindere mate, dus ook tussen de originele en gerepliceerde resultaten.

Dan is er de publicatiebias. Dat is de 'positieve' vertekening in de literatuur als gevolg van de voorkeur van vakbladen voor studies waarin een sterk effect of verband wordt gevonden. In de trant van: veel koffie drinken leidt tot pancreaskanker. In plaats van: geen verband tussen koffie en kanker.

"Je ziet het ook bij de honderd, onderzochte studies: 97 ervan waren 'positief' en vonden dus een 'statistisch significant' effect. Dat is natuurlijk niet reëel. Punt is dat veel van de studies die geen relatie ontdekten, nooit zijn gepubliceerd. Dit vertekent het algehele beeld. Als je vervolgens

De wetenschapper als autoverkoper

een studie herhaalt over, zeg, de gunstige werking van psychotherapie bij depressie, verwacht je ten onrechte een positieve uitkomst. Terwijl, als je alle studies zou overzien, inclusief de niet-gepubliceerde, de kans groter is op een minder positieve bevinding. Vergelijk het met PSV die landskampioen wordt. De kans dat de Eindhovenaars een jaar later weer eerste worden is kleiner dan dat ze in de subtop of lager eindigen. Regressie naar het gemiddelde noemen we dat. *When you're at the top, the only way is down.* Voor de hekkensluiter geldt hetzelfde in omgekeerde zin, er even van uitgaande dat-ie niet degradeert."

Pervers

Wat betekent het replicatiedrama? "Niet per se dat er gesjoemeld is, ook niet dat het allemaal onzin is. Wel dat de uitkomsten minder hard zijn dan gedacht. Maar eerlijk gezegd: een dosis onzekerheid hoort er nu eenmaal bij. Je kunt niet de hele bevolking onderzoeken, dus heb je altijd met steekproefteval te maken."

Wat helpt, is het vergroten van de steekproeven. Want hoe groter, hoe betrouwbaarder. De kans op toevallige uitschieters is dan kleiner. "In een onderzoek met vier proefpersonen, van wie de helft koffie drinkt, is de kans dat alle koffiedrinkers kanker krijgen groter dan in een studie met vierhonderd mensen. Die zal een genuanceerder en reëler beeld geven. Maar goed, grote steekproeven zijn ook duurder, dus we zullen keuzes moeten maken. Anders gezegd: kies je voor twee auto's uit Verweggistan, of één Mercedes uit Duitsland?"

Nog belangrijker – en nog moeilijker – is de publicatiebias tackelen. "Je zou net als in de farmaceutische wereld de onderzoeksopzet van te voren moeten registreren. Die stuur je dan naar een tijdschrift, en afhankelijk van de relevantie en de kwaliteit garandeert het vakblad bij voorbaat plaatsing ongeacht de resultaten. Dat lijkt misschien toekomstmuziek maar ik bespeur toch een kentering. We vinden de kwaliteit van artikelen meer en meer belangrijker dan de kwantiteit, en we slaan onze data beter op, wat de transparantie ten goede komt. Ik kan me in

ieder geval niet voorstellen dat we tot in lengte der jaren belastinggeld blijven verkwisten aan een pervers systeem waarin bijna alles draait om kwantiteit en positieve resultaten."

De wetenschappelijke wereld doet Van Breukelen in dit opzicht denken aan de Sovjet-Unie. In de toenmalige planeconomie moesten aan het eind van het jaar honderdduizend Lada's van de band gerold zijn. De kwaliteit deed er minder toe. Zo is het – enigszins gechargeerd – ook met publicaties en promoties gegaan, zegt hij. "Wie veel publiceert en veel promovendi aflevert, wordt beloond met status en subsidie. Dat moet een keer stoppen. Hoe? Een kwestie van belonen en straffen, het enige dat werkt. Ouders weten dit al lang."

Analysefouten

Om de kwaliteit van het onderzoek te verbeteren zou meer aandacht voor onderzoeksmethoden en statistiek op universiteiten ook verschil maken, zegt Van Breukelen, die onderzoekers in Randwijk begeleidt bij statistische analyses. "In elk onderzoek dat ik onder ogen krijg, rammelt er wel iets. Meestal slordige data-invoer, met als gevolg dat je zwangere mannen tegenkomt of niet-rokers die een pakje per dag roken. Maar ik kom ook ernstige analysefouten tegen, al zijn dat er wellicht niet meer dan één op de tien."

In het pgo-onderwijs blijven methoden en statistiek evengoed onderbelicht, vindt de statisticus. Studenten worden nauwelijks getraind om te beoordelen of dat wat beweerd wordt, ook aangevoerd is. "Weet je hoe wetenschappelijke artikelen veelal worden gelezen? Iedereen begint bij het abstract, dan gaan de meesten door met de inleiding, en bladeren ze vervolgens door naar de conclusies en discussie. De methodenparagraaf en statistische resultaten slaan ze massaal over, terwijl de conclusies daarmee vallen of staan."

Reclame

"Nog even over de publicatiebias. Het is een verschijnsel dat Van Breukelen aan den lijve heeft ervaren. Hij deed onderzoek naar modellen voor reactietijden in cognitieve tests, vond er onvoldoende bewijs voor, en kreeg zijn artikel aanvankelijk niet gepubliceerd. "Ik was zo teleurgesteld dat ik een jaar in het bedrijfsleven ben gaan werken. Ik ken ook promovendi die na hun promotie de handdoek in de ring hebben gegooid."

Anderen gaan hun bevindingen verfraaien, 'martelen' hun data om koste wat kost significante uitkomsten en daarmee een publicatie af te dwingen. "Selectief publiceren van alleen

positieve resultaten is over de grens, maar als je de positieve bevindingen in het artikel meer aandacht in de discussie geeft dan de negatieve, lijkt me dat geoorloofd. Een autoverkoper benadrukt ook niet de minpunten van zijn laatste model. Dat geldt tot op zekere hoogte ook voor een wetenschapper. Je moet de data eerlijk presenteren, maar als je zelfs geen 'reclame mag maken', kun je de tent wel sluiten."

Maurice Timmermans

Debat over betrouwbare wetenschap

Hoe betrouwbaar zijn de bevindingen van wetenschappelijk onderzoek? Tweederde van de psychologische en medische studies geven bij herhaling afwijkende uitkomsten.

Op woensdag 30 september (20.00 uur) organiseren Studium Generale en *Observant* een debat over de replicerbaarheid van gecontroleerd onderzoek. Dat vindt plaats in de aula van de Minderbroedersberg. De voertaal is Nederlands. Entree is gratis.

De medische literatuur is niet te vertrouwen

Wie medische studies herhaalt, stuit op dezelfde replicatieproblemen als de psychologen onlangs ondervonden. Farmacoloog prof. Harald Schmidt schat dat eveneens tweederde van al het onderzoek door de mand valt.

De schatting van Schmidt is mede gebaseerd op analyses van farmaceutische bedrijven als Bayer en Amgen. Deze bedrijven nemen, voordat ze een geneesmiddel ontwikkelen, de proef op de som en herhalen ongeveer acht belangrijke studies die relevant zijn. Op zeker moment was voor de farmaceuten de maat vol, zegt Schmidt. "Verreweg de meeste studies bleken niet replicerbaar: 80 procent bij Bayer en zelfs 90 procent bij Amgen. Met als gevolg dat ze nu de vakliteratuur meer en meer wantrouwen."

De onbetrouwbaarheid van veel wetenschappelijke studies ontdekte Schmidt – en postdoc Pamela Kleikers – laatst van dichtbij. Ze legden samen met Nijmeegse onderzoekers een reeks studies onder de loep die uitschakeling van een specifiek gen (NOX2) aanbevelen om de schade bij beroerte te beperken. Wat bleek: bijna alle studies ontbeerden voldoende statistische kracht, vaak vanwege het geringe aantal proefdieren.

Schmidt: "Meer dieren kosten meer geld en tijd, en is dieronvriendelijk. Soms stopt men met dierproeven zodra er significante resultaten liggen. Dat is onderzoekstechnisch natuurlijk uiterst onwenselijk."

Het vakgebied van beroerte loopt voorop in de bestrijding van slordige wetenschap. Tien jaar geleden al veegde een memorabele publicatie de

vloer aan met de "1026 verschillende behandelingen van beroerte", die tot dan toe het licht hadden gezien. De conclusie: geen van alle werkt.

Wat moet er veranderen? "Onderzoeksgroepen moeten de handen ineenslaan en hun afzonderlijke kleine studies bundelen tot grote experimenten met meer proefdieren. Dat verhoogt de betrouwbaarheid van de resultaten. En waarom zelf nog een specifieke techniek ontwerpen als een ander laboratorium die al gebruikt. Ook moeten we af van het belang van individuele auteurs en meer in teams denken."

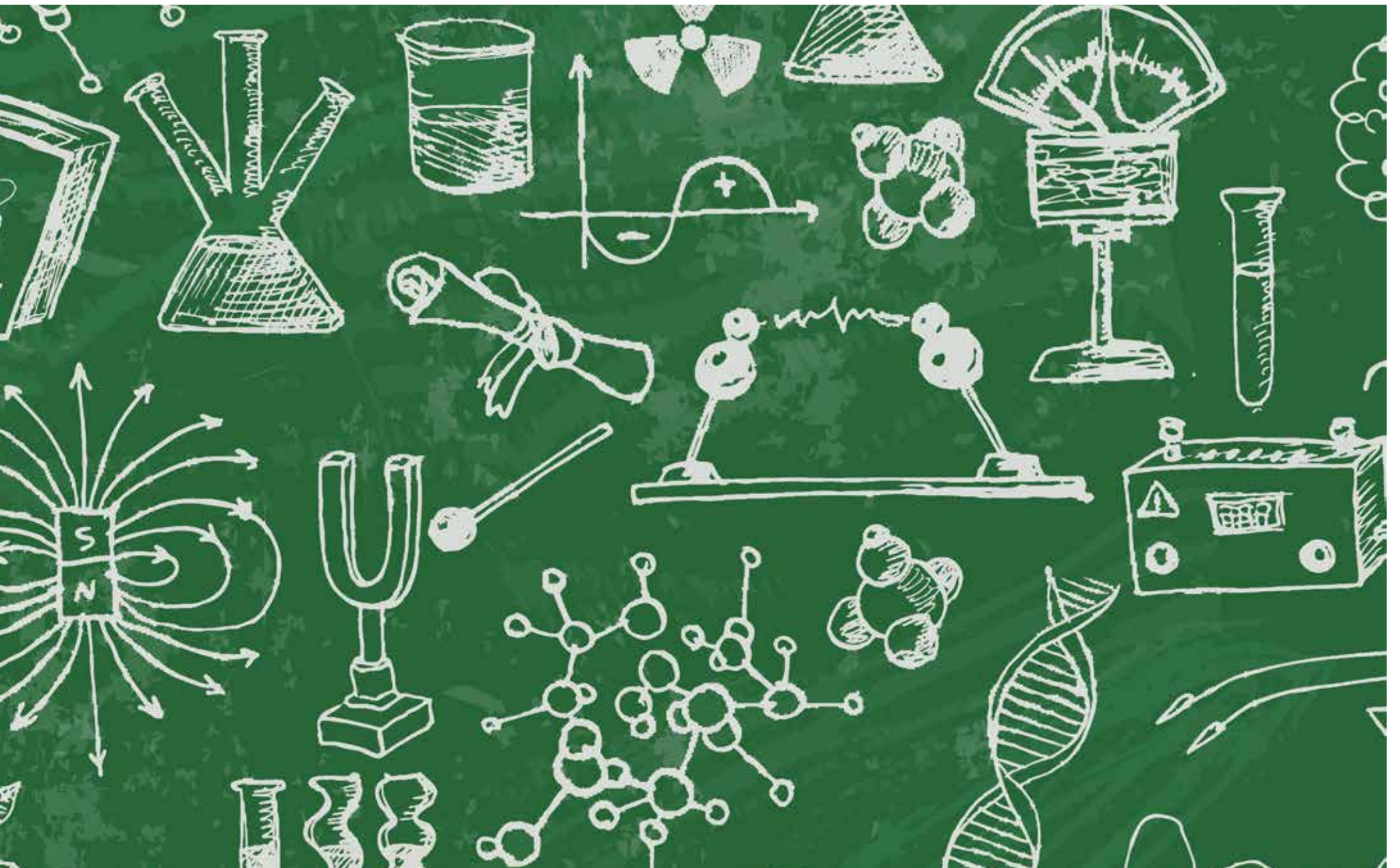
Ook wordt het de hoogste tijd dat niet het aantal papers maar de kwaliteit ervan op de eerste plaats komt. "We vragen alleen al van een promovendus vier à vijf artikelen in vier jaar. Dat is absurd als je bedenkt dat het minimaal zeven jaar kost om een

deugdelijk onderzoek op te zetten, van subsidieaanvraag tot publicatie."

Schmidt en Kleikers hebben hun bevindingen omtrent het NOX2-gen in een wetenschappelijk artikel neergelegd, maar hadden zes pogingen nodig om het gepubliceerd te krijgen – uiteindelijk in *Scientific Reports*. "Negatieve resultaten zijn minder interessant voor vakbladen. We kregen te horen dat onze studie te specifiek was. Dat is veelzeggend en laat zien dat de publicatiebias (positieve vertekening in de vakliteratuur) een groot probleem is. Net als in de psychologische kringen."

Maurice Timmermans

Replicatie zonder resultaat? Een prettige uitdaging!

Illustratie: Thinkstock

Waar te weinig rekening mee wordt gehouden bij het repliceren van studies, zijn de veranderde condities waaronder een studie is verricht. Ook proefpersonen - neem ouderen met gezondheidsproblemen - gedragen zich nu anders dan twintig jaar geleden. Dat zegt em. hoogleraar Hans Philipsen, deskundig op het vlak van methodologie van sociaal-wetenschappelijk onderzoek.

Onderzoekers bouwen in hun werk voort op wat eerdere onderzoekers gevonden hebben. Literatuurstudie levert vaak geen duidelijk beeld op van de stand van zaken over het onderwerp. De een vindt dit, de ander dat. Uitkomsten in verschillende populaties spreken elkaar tegen. De onderzoeker zal zijn best doen om in zijn nieuwe studie helderheid te scheppen. Een stap voorwaarts in de tocht naar hoe het werkelijk zit. Elk onderzoek is daarom een gedeeltelijke replicatie/herhaling van vorig onderzoek. Hopelijk een verbeterde versie, een onderzoek 2.0! Meestal is de opbrengst

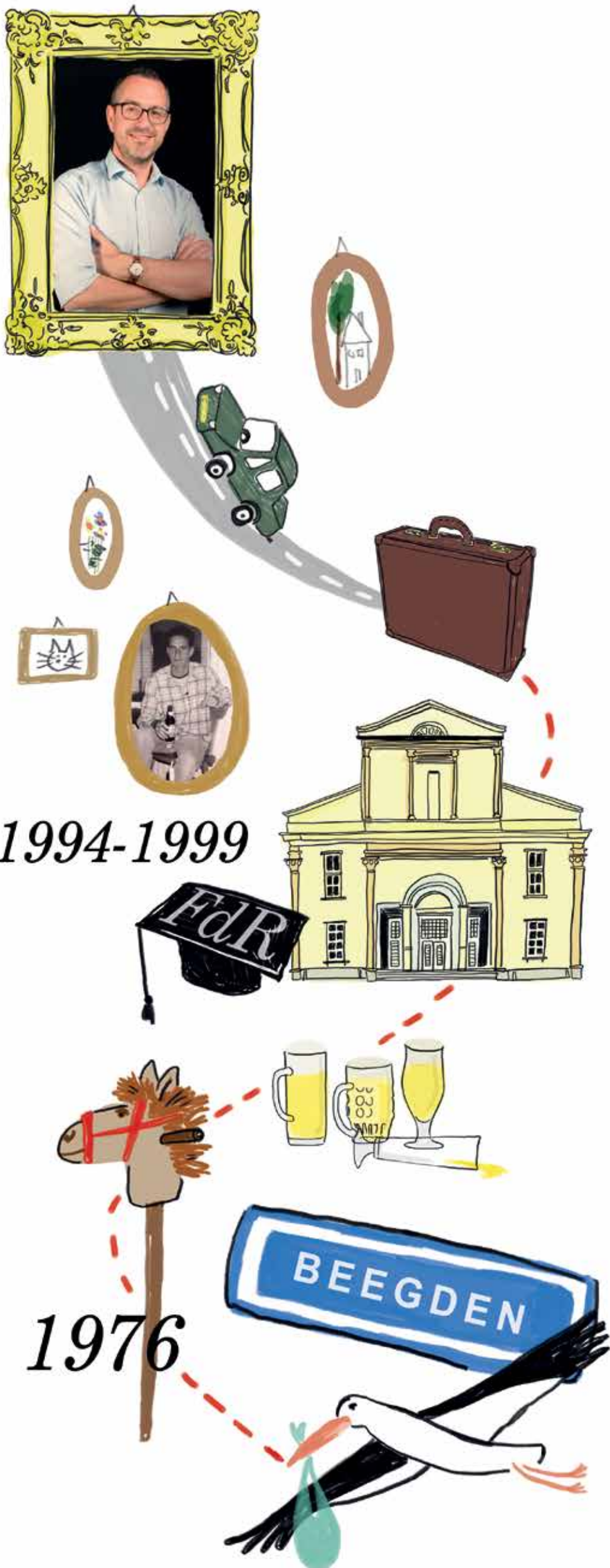
van een studie niet baanbrekend. We weten iets meer. Onderzoek zal nodig blijven. Het uitblijven van succesvolle herhaling is eerder regel dan uitkomst. Sterker nog: het is vaak de bedoeling. Eerder onderzoek was misschien beperkter, gebruikte slechtere technieken of ging uit van een achterhaalde theorie. Wetenschap is bij uitstek een bezigheid van voortschrijdend inzicht. Men kan van het gebrek aan succesvolle replicatie ook een probleem maken. De studie in de psychologie waarbij een aanzienlijk aantal, zeer verscheiden onderzoeken zo goed mogelijk herhaald werden, verdient lof. Op weg naar transparantie, ook in de wetenschap! In minder dan 50 procent van de studies waren de uitkomsten gelijk. Ik kijk er niet van op. Voor wie denkt dat alle wetenschappen op dezelfde wijze streven naar één uiteindelijke waarheid of naar een systeemkast vol goed geordende waarheidslaatjes is het een tegenvaller. Wie denkt dat alle onderzoek technisch perfect is uitgevoerd en nooit te kampen heeft met tegenslag, kijkt er misschien ook van op. Al deze overwegingen maken al duidelijk dat 100 procent replicatiesucces een

illusie is. Wie volstaat te beweren dat de uitkomst aan het vak psychologie ligt, gaat een zinvolle discussie uit de weg. Ook zonder alle ins en outs van alle onderzochte studies te kennen, zijn een aantal overwegingen te geven van methodologische aard die op het replicatieprobleem van toepassing zijn.

Wat gebeurt in onderzoek? Als het goed is, wordt een gedachtegang, een theorie of een "ideetje" omgezet in een onderzoeksopzet. Abstracte begrippen en factoren worden operationeel gemaakt door het kiezen van meetbare variabelen. Dat is vaak tijdrovend werk. Ook moet men onderzoekseenheden (proefpersonen) selecteren. De onderzoeker wil een uitspraak doen van het type: oorzaak A beïnvloedt gevolg B. Ook al is bekend dat C tot en met X eveneens een rol spelen. Die uitspraak is niet alleen concreet en feitelijk van aard maar ook abstract en theoretisch. De sprong van begrip naar variabele en terug is op zichzelf geen onderzoekshandeling. Onderzoeksverslagen zijn kort, hebben de neiging juist niet over de theoretische kant te gaan. Onderzoekers praten in variabelen, niet in begrippen. Bij replicatie is dat een bezwaar. De relevante vraag is uiteindelijk wat de replicatie betekent voor de achterliggende theorie. Zonder antwoord op die vraag valt geen slotsom te geven. De perfecte replicatie bestaat per definitie niet. De kranten staan vol met uitkomsten van onderzoek. Vooral medische informatie, van 'hard' natuurwetenschappelijk tot 'zacht' sociaalwetenschappelijk, wordt zonder verwijl over de bevolking uitgestort voordat iemand kan uitleg-

gen welke vaak beperkte betekenis het onderzoek heeft. Mijn voornaamste methodologische stokpaard betreft een basiszwakte van bijna alle onderzoeksverslagen en hun publicitaire nasleep. Het gaat er niet alleen om of factor/variabele A een oorzaak is van B, maar onder welke condities het onderzoek gedaan is.

Het doet er toe wanneer en onder welke omstandigheden bij welke mensen of onderzoekseenheden metingen hebben plaats gevonden. Een fraai voorbeeld is een uitkomst die in epidemiologisch en gezondheidszorgonderzoek de laatste tijd nogal eens optreedt. Een ooit bij eerdere generaties, gemeten helder effect van een interventie op het gebied van verhoogd cholesterol of een interdisciplinaire begeleiding van ouderen met problemen blijkt thans verdwenen te zijn. Niet omdat het eerste of het tweede onderzoek niet deugt. Nee, de condities zijn veranderd. Mensen bewegen meer dan vroeger en maken werk van hun cholesterol. Samenwerking in de eerste lijn is er vaak gekomen omdat men overtuigd is van het nut. Zo verdwijnt de samenhang in een later onderzoek, maar de achterliggende theorieën over hoe hoge cholesterol te bestrijden en hoe de problemen van ouderen aan te pakken blijven. Algemene uitspraken over de samenhang tussen A en B zijn derhalve altijd VOORWAARDELIIJK. Ze gelden onder omstandigheden. Alle wetenschappelijk nieuws dat daar niets over vermeldt, moet men niet te serieus nemen.

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten - die net als de universiteit in 1976 het levenslicht zagen – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en het studentenleven. Vandaag: Mathijs Peters.

Studie: Op mijn twaalfde wist ik al dat ik de advocatuur in wilde. De keuze voor Nederlands recht was dus een bewuste. Ik was en ben een makkelijke prater, wilde beslist niet het bedrijfsleven in, dacht ook nog over een baan bij de provincie, iets bestuurlijks, of iets in de politiek. Ik haalde mijn bul in 1999, maar van de rest van mijn plannen kwam weinig uit. Ik belandde via een bijbaantje – ik was onder andere chauffeur van toenmalig Euro-parlementariër Ria Oomen en liep later stage bij haar in Brussel – als beleidsmedewerker in het Europese parlement. Daarna heb ik alleen maar in het bedrijfsleven gewerkt.

Docent: Ik heb indertijd met drie andere studenten meegedaan aan een pleitwedstrijd. We werden begeleid door drie docenten, een van hen was Raymond Schlössels, inmiddels hoogleraar in Nijmegen. Hij is heel deskundig op het gebied van bestuursrecht, een fijne man en net als ik Limburger. We moesten nauw samenwerken met het begeleidingsteam, onze band werd vriendschappelijk. Heel leuk. Nee, we hebben niet alles gewonnen, wel het pleitonderdeel dat ik samen met Esther Crombach, nu docent bij rechten, deed. Vooraf spraken Esther en ik af dat

zij haar stok, blinde geleidehond en brailletop mee zou nemen. Dat zou, naast ons pleidooi, indruk maken op de rechters, vermoedden we.

Anekdote: Ik bracht als studentchauffeur Ria Oomen en haar man naar de bruiloft van Prins Constantijn en Prinses Laurentien op Paleis Het Loo. Na de receptie wilde ik weg rijden, maar zag de uitgang niet. “Rij maar door die grote poort”, zei Ria’s echtgenoot. Ik belandde met mijn voorwielen op een trap en kwam er niet meer vanaf. Ik ben zachtjes die trap af gereden en kwam tot ergernis van een lakei op een grasperkje terecht. Ik schaamde me dood. Uiteindelijk heeft voormalig minister van Buitenlandse

Zaken, Ben Bot (toen Permanent Vertegenwoordiger van Nederland bij de Europese Unie), me met zijn auto het terrein af geloodst. Sinds die tijd stelt Ria me altijd voor als de man die bij de koningin van de trap reed.

Plaats: In mijn tijd huisde de faculteit rechten nog in de Zwingelput. Later was daar ook de Centrale Post tijdens de Inkom. Ik begon aan de Inkom als kindje, werd daarna helper (heet nu crew), en uiteindelijk lid van de Centrale Post. Ik ben tot 2004 jaarlijks teruggekomen naar Maastricht om mee te doen. Het was iedere keer weer een grote reünie.

Riki Janssen

“Ik ben de man die bij de koningin de trap afreed”

Mathijs Peters, geboren op 1 februari 1976 in het Midden-Limburgse Beegden, ging in 1994 Nederlands recht studeren, haalde in 1999 zijn bul, was tot 1 september lobbyist voor Philip Morris, begint per 1 oktober als consultant bij het Brussels kantoor van Hill + Knowlton, is ongehuwd, woont in Brussel.

Wist je dat...

Mathijs Peters aan de wieg van de UM-alumniking Brussel stond? En dat hij de oprichter is van de informele Brusselse vereniging voor Limburgers? Ze borrelen geregeld in een Brussels café, draaien dan muziek van Beppie Kraft, dragen een speldje met de Limburgse en Europese vlag en praten dialect. Laatst was de gouverneur nog op bezoek.

Met dank aan het Alumni Office: www.maastrichtuniversity.nl/alumni

film: 45 Years

So happy together...

Het verhaal: Het is vijf dagen voor het 45-jarige huwelijksfeest van Kate (Charlotte Rampling) en Geoff (Tom Courtenay). De laatste voorbereidingen worden getroffen: de muziek voor de openingsdans wordt gekozen (The Platters), de bloemist gebeld, de feestzaal geïnspecteerd. Dan arriveert een brief voor Geoff. Het lichaam van zijn eerste geliefde Katya is gevonden in het ijs van de Zwitserse Alpen waar zij in 1962 voor Geoff's ogen verongelukte. Het bericht zorgt voor een kleine aardverschuiving in de relatie van Geoff en Kate. Vijf dagen later is het de vraag of er überhaupt nog een huwelijk is om te vieren.

Een film die diep onder de huid kruipt, want:

- Hebben koppels die lang bij elkaar blijven een betere partnerkeuze gemaakt? Of hebben ze hun relatieproblemen simpelweg dieper begraven? Dat is slechts één van de vele interessante kwesties die aan de orde wordt gesteld in *45 Years*. Voor koppels biedt de film explosief voor voor discussie na afloop: mag je geheimen voor elkaar hebben? Is vreemdgaan in gedachten ook vreemdgaan? En de vraag van één miljoen: zou je gelukkiger zijn geweest met een ander?

- *45 Years* had kunnen ontaarden in een praatziek en melodramatisch toneelstukje, maar de film is juist heel verstillend en ingetogen. Regisseur Andrew Haigh blijkt een meester in het registreren van kleine details. Zoals die ene o zo pijnlijke seconde waarin Kate plotseling ziet dat er in de feestzaal een schilderij van een besneeuwde bergtop hangt.

- Adriaan van Dis vroeg Charlotte Rampling ooit waarom ze nog nooit een gewone huisvrouw had gespeeld. "Zo zie ik er niet uit", luidde Ramplings snedige antwoord. Met haar aristocratische uiterlijk is Rampling dan ook geen voor de hand liggende keuze voor de rol van Kate, een doodgewone vrouw uit de Britse middenklasse. De keuze voor Rampling blijkt desondanks een voltreffer.

Still uit *45 Years*

Laat Kate en Geoff hun huwelijksmalheur zelf maar opsoppen, want:

- "Mensen die hun verjaardag vieren, hebben onvoldoende respect voor de vrije tijd van anderen", hoorde ik een collega laatst zeggen. En dat geldt natuurlijk ook voor 45-jarige huwelijks-

feesten. Als je ijdel genoeg bent om je 45-jarige huwelijksjubileum te vieren, dan verdien je ook gewoon een fikse vechtscheiding.

Het salomonsoordeel: The Platters wisten het al: "All who love are blind." Het ingetogen huwe-

lijksdrama *45 Years* laat zien wat er gebeurt als opens de blinddoek verwijderd wordt.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

De weg: *Different Trains*

Het derde weekend van september is een hoogtepunt in het culturele leven van Maastricht. Van donderdagavond tot het einde van zondag kan wie wil, deelnemen aan de viering van het festival Musica sacra. Elk jaar zijn er enige tientallen uitvoeringen en voorstellingen in kerken, op podia en geëigende plaatsen elders. Dit jaar was het thema *De weg*. Een bijna te goed gekozen uitgangspunt. De weg is in de godsdienst en in de zingeving aan het leven de meest gebruikte metafoor voor het menselijk bestaan. We zijn met zijn allen alsook ieder voor zich onderweg. Niemand minder dan priester Antoine Bodar vat het thema in het festivalboek treffend samen: "Alle wegen leiden niet naar Rome. Ze leiden onherroepelijk vroeg of laat naar de dood. Troostend is dat op die wegen overal muziek wordt gevonden."

De composities komen uit alle tijden. Van vermaarde stukken uit de vroege renaissance tot wereldpremières in modern idioom. Dit jaar is het de veelheid van wegen die boeit. Een monnik die zijn klooster nooit zal verlaten, maakt in de vijftiende eeuw een wereldkaart voor de koning van Portugal. Men kan op bedevaart gaan naar Jeruzalem, ondanks alle gevaren zijn geluk en ontroering uitzingen. Met Mozes door de woestijn dwalen. Als de arme, maar bevlogen

Foto: Loraine Bodewes

jonge zwervers uit de Romantiek haard en huis verlaten, de ondergang tegemoet. Men kan zoals de Molukse gemeenschap in ballingschap moeten. Men blijft de herinneringen dragen als een last zo zwaar als een boomstam om elders een nieuwe binding te vinden. Men kan als Franz Kafka de ware weg niet opvatten als de smalle weg naar het heil volgens Mattheus, maar als het struikelen over touwen die laag boven de grond zijn gespannen.

In de Lambertuskerk speelde het Nomos-kwartet *Different Trains* van Steve Reich voor audiotape (soundtracks, gesproken teksten) en strijkkwartet. Minimal music op zijn best. In het eerste deel reist het kind Reich vol van het avontuur tussen New York en Los Angeles heen en weer tussen zijn gescheiden ouders. De tape en het kwartet geven de snelheid en het geluid van de reis weer. In het tweede deel rijden de treinen in Europa. Reich gaat beseffen dat hij er in had kunnen zitten. De muziek wordt zwaarder. In het derde deel is de oorlog voorbij. De trein rijdt weer. Wat gebeurd is, en de overlevenden, kleuren het geluid van de trein.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Steven Brandsma, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Chahinda Ghossein,

Ton Hartlief, Stefan Meuleman, Alexandra

Rosenbach

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Pietro Bonizzi, Ingrid Candel,

Ype Driessen, Amira Eid, Arjen van der Heide,

Klaartje Peters, Hans Philipsen, Kate Surala, Mark

Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Are you a PhD Candidate? Join PhD
Academy for FREE & enjoy social,
academic & sporty events in Maas! See
events PHDACADEMY.ORG

SPAANS IN MAASTRICHT!
CURSUSSEN VANAF 14 sept. www.taalstudiocampo.nl

GUITARIST DRUMMER SINGER?
COME JOIN OUR MONTHLY
JAMSESSIONS. ALSO LIVE ROCK
MUSIC. SEE AGENDA. WWW.
CAFEUTVLOOT.NL

PROFESSIELE
THESISVORMGEVING INCL.
DRUKWERKBEGELEIDING
HOGE KWALITEIT VOOR EEN
BETAALBARE PRIJS. WWW.
DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@
DLGRAPHICS.NL

Student gezocht voor inwonen in
woonhuis te Smeermaas België prijs
notk 500 meter van de Nederlandse
grens 0032474329958

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

BRAVAS Dutch Diner Sint
Pieter Maastricht zoekt nog
horecamedewerkers www.bravas.nl
info:06-58912619

Paartjes

Download het paartjesrooster op www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur
ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet
verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om
zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

FAB

FRESH, HAND-MADE, AWESOME FOOD

Newest casual eatery in town

Salads, Pastas, Fajitas and MORE

BUILD-YOUR-OWN BREAKFAST

Sunday Brunch

Cake!

FAB
Markt 6
Maastricht

Free Wi-Fi

Facebook: FAB Maastricht

Bring this ad in for 20% discount on any Fajitas!

Open every day 8-22

www.bistrofab.com

F A M O U S A M E R I C A N B I S T R O

Iedereen kan Parkinson krijgen

Conita, 54 jaar

Meer dan 55.000 Nederlanders lijden al aan deze ingrijpende ziekte. Met de alarmerende toename van de ziekte van Parkinson is investeren in onderzoek de enige weg.

Steun baanbrekend onderzoek
Ga naar www.parkinsonfonds.nl

STICHTING ParkinsonFonds

De grootste financier van wetenschappelijk onderzoek naar de ziekte van Parkinson.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

24-9, 10.00 uur: dhr. Gabriel Paiva Fonseca Double doctoral Degree UM – University of São Paulo, Brazilië	15-10, 16.00 uur: mw. Sanaz Yahyanejad, MSc.
24-9, 12.00 uur: mw. Katarina Putnik, MSc	16-10, 10.00 uur: mw. Alexandra C. Niculescu, MSc.
24-9, 14.00 uur: mw. Marieke H. Pluijmer, MSc	16-10, 12.00 uur: mw. Birthe A. Lehmann, MSc.
24-9, 16.00 uur: dhr.drs. Marc L. Hilhorst	16-10, 14.00 uur: mw. Franziska Grashof, LL.M.
25-9, 10.00 uur: dhr. Marco B.E. Schaaf, MSc	16-10, 16.00 uur: mw. Josine J.C. Polak, MA.
25-9, 12.00 uur: dhr. Martinus J. Gevonden, MSc	20-10, 16.00 uur: mw. N. Bronwen-Manby, LL.M.
25-9, 14.00 uur: dhr.drs. Bart T. Biallostowski	21-10, 10.00 uur: dhr. Lorenzo Desideri, Dottore Magistrale
25-9, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. J.W.M. Muris	21-10, 12.00 uur: mw. Huizhen Chen
30-9, 9.30 uur: dhr. Bryan Guillaume, MSc	21-10, 14.00 uur: dhr. D. Allah-Adoumbeye Djimadoumngar
30-9, 14.00 uur: mw. Linda Springvloet, MSc	21-10, 16.00 uur: dhr. Th.J. van Rensch, LL.M.
30-9, 16.00 uur: dhr.mr. Bastiaan Kemp	22-10, 10.00 uur: mw. Alexandra König, MSc.
1-10, 14.00 uur: dhr. Michael N.J. Wells-Greco, LL.M.	22-10, 12.00 uur: mw. Irene Eurlings, MSc.
2-10, 14.30 uur: Inauguratie prof.dr. Liesbeth J. Boersma	22-10, 14.00 uur: dhr. Michel J.L. Walthouwer, MSc.
2-10, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Joop P. van den Bergh	22-10, 16.00 uur: mw.drs. Michelene N. Chenault
7-10, 12.00 uur: dhr. Aidas Masiliunas	23-10, 10.00 uur: mw. Marie J.M. Miglianico, MSc.
7-10, 16.00 uur: mw.drs. Yvonne P.J. Bosch	23-10, 14.00 uur: mw. Constance M. Sommerey, MPhil.
8-10, 14.00 uur: mw. Ilse G.M. Slot, MSc.	23-10, 16.00 uur: mw.drs. Elisabeth G. Klompshouwer
8-10, 16.00 uur: dhr. Nicolas (Nicky) A.M. Pansters, MSc.	28-10, 10.00 uur: dhr. Eduardo Muniz Pereira Urias
9-10, 10.00 uur: mw. Paula Nagler, MSc.	28-10, 14.00 uur: dhr. Tobias Heldt, LL.M.
9-10, 14.00 uur: dhr. Jochem W. van der Veen, MSc.	28-10, 16.00 uur: dhr.drs. Anand Vinekar
9-10, 16.00 uur: dhr. Roger A.J. Habets, MSc.	29-10, 10.00 uur: mw. Fleur E.P. van Dooren, MSc.
14-10, 12.00 uur: mw. Aisha O. Maulana, MSc.	29-10, 16.00 uur: mw.drs. Gabriëlla Pons van Dijk
14-10, 14.00 uur: mw. Selamawit Mengesha Bilal, MSc. – Double Doctoral Degree UM-University of Alcalá	30-10, 10.00 uur: mw. Yara Pujol-Lopez, MSc.
15-10, 14.00 uur: dhr. Henk I.J.W. Havens, MSc.	30-10, 12.00 uur: dhr.drs. Bart A.E. Maesen
	30-10, 14.00 uur: dhr. Mehrdad Seirafi, MSc.
	30-10, 16.30 uur: Inauguratie Prof.mr. Joep Simmelink

Interne vacatures

- **Postdoctoral researcher** (Research & Education) FHML/FPN, 38 hours
Vacancy number: AT2015.172
- **Hoogleraar in Europees en Nationaal Bestuursrecht**, FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2015.173

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacatures. Klik daarna op Academic Transfer. Aan de rechterkant zijn de vacante functies onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkeringsgerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

wijnrestaurant

mes amis

Benoemd tot meest gastvrije onderneming voor 2015!
Winner of the contest most hospitable entrepreneur 2015

Nu ook:
2-gangen lunch + koffie
voor € 24,50 p.p

gespecialiseerd
in regionale wijnen

Tongersestraat 5 - www.mesamis.nl - 043-3257866

Folklore

Academici zijn net mensen. Zo wil wel eens het geval dat je met een aantal van hen in de kroeg belandt. Geen stoere zeemansverhalen, maar net iets minder stoere academische verhalen. Ook best leuk.

De Schotse pubs, waar ik na twee weken in Edinburgh al aardig bekend mee ben, vormen een toepasselijk decor. Daar vertelde een academicus het volgende. Een zeer vooraanstaand professor in de filosofie aan de oeroude Universiteit van Aberdeen, opgericht in 1495, gaf een reeks ingewikkelde colleges over de filosofie van lichaam en geest. Alle studenten schreven wekelijks ijverig mee met wat de professor, die al behoorlijk op leeftijd was, wereldkundig maakte. Op één student na. Aanvankelijk deed dit de hoogleraar niets, maar na een aantal colleges begon hij zich toch te storen aan de passieve houding van de lakse student. Hij kon het niet langer laten en vroeg na het zesde college waarom de student geen aantekeningen maakte. Of hij daar soms te goed voor was. "Nee", antwoorde de student, "het is in orde. Ik heb de aantekeningen van mijn vader al gekregen."

Het conservatisme druipt er hier vanaf. De immer stoffige universiteit, inclusief de bijbehorende verwarde professor, kalend met haar op de zijschedel en een bril. Dat idee. Nog één. Na noodgedwongen een aantal colleges gemist te hebben had een student de aantekeningen van een studiegenoot mogen overnemen. Deze studiegenoot stond er om bekend een zeer goede notulist te zijn die alles vrij letterlijk opschreef. Inderdaad. De aantekeningen waren zeer gedetailleerd. Maar wat opviel, was dat de eerste zin van elk nieuw college maar voor de helft was opgeschreven, terwijl ook van de laatste zin telkens de helft ontbrak. Nadat de student in de collegebanken was teruggekeerd werd alles duidelijk. Wat bleek? De gehele reeks bestond uit één lang doorlopend stuk tekst, die door jarenlange herhaling woord voor woord was ingesleten. Moeiteloos dreunde de professor jaarlijks zijn riedeltje op. Maar de prof was zeer punctueel. Het einde van een college-uur betekende dan ook echt het einde van een college-uur, middenin een zin of niet. Deze verhalen zijn onderdeel van een universiteitscultuur die eeuwen ver teruggaat. In Maastricht zal het je niet zo snel gebeuren dat je met folklore wordt overgoten door weemoedige professoren. Daar begint de geschiedenis pas in 1976.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Positief zijn! Verdomme!

Ik word tegenwoordig overal buiten gehouden maar ha!, ook ik heb een van die felbegeerde plasticen kaartjes weten te bemachtigen waar raadsleden aan deze uni voortaan mee door het leven moeten. Dienstraden, faculteitsraden, universiteitsraad: vijf 'gouden regels' staan erop. In het Engels, want anders is er dadelijk een buitenlander die zich er niks van aantrekt en dat moeten we niet hebben natuurlijk. Het is een wit kaartje, iets groter dan een kredietkaart, met zwarte letters, opgeleukt met blauwe waarmee in kapitalen de kern van de boodschap wordt verkondigd. De eerste: 'POSITIVE ATTITUDE', de tweede: 'TRUST'. Met tussen haakjes het voorwerp van vertrouwen: 'elkaar, het bestuur etc.' Het ligt in de bedoeling dat alle leden van alle raden dat in hun binnenzak of decolleté stoppen en bij elke vergadering voor zich op tafel leggen. Ik ben daar voor. Héél erg voor. Sterker, ik vind dat dit initiatief uitgebreid moet worden tot alle medewerkers van onze prachtinstelling. Zodat ze eens een beetje positiever uit hun ogen gaan kijken en wat minder klagen dat ze het zo druk hebben. Nog sterker: breid het uit tot alle studenten. Die zaniken en zeiken bij elk zuchtje tocht dat door de collegezaal blaast, bij elk cijfer minder dan een 8 ook al snappen ze geen bal van de stof, bij elke docent die de nakijktermijn van een toets met tien minuten overschrijdt. Daarom ben ik er ook voor om het kaartje te elektrificeren. Wat een zegen zou het zijn als die azijnpissers bij de minste geringste zwartgaligheid een stroomstootje door de ledematen zouden krijgen: Hé! Oppassen jij! Positief zijn! Vertrouwen hebben!

Reken maar dat de klachtencommissies, de colleges van beroep en wat al niet, voortaan van pure verveling alleen nog maar uit het raam

zullen staren.

En nu ik erover nadenk: dit kaartje verdient een zegetocht door Nederland! Stuur het naar de zusters, zeker naar de UvA. Hadden ze het daar eerder gehad, dan was mevrouw Gunning nog volop *in charge*, ja toch? En stuur het naar de ondernemingsraden van V&D, van de banken, overal waar men miezert over een bonusje hier, een emolumentje daar.

Ik moet wel iets opbiechten. U weet lezer, dat ik een tikje uit de oude doos ben. Dat ziet u aan het prentje dat deze rubriek nog een beetje draaglijk maakt. Ik kan u dus vertellen dat ook ik student ben geweest. Dat was nog in de roerige jaren. De tijd van universiteitsbezettingen, van ministers die werden uitgefloten, van bestuurders die rennend het hazenpad kozen. Was dat positief? Gaf

dat blijk van vertrouwen? Nee!!

Het erge is, tot een week geleden was ik eigenlijk wel een beetje trots op die aanpak. De Kritiese Universiteit, zo schreef je dat toen, daar waren wij van; we vergaderden ons suf, we stencilden het ene pamflet na het andere, we verkeerden in de veronderstelling dat we het de bestuurders zo moeilijk mogelijk moesten maken want dat deden ze andersom ook. De eerste van onze vijf gouden regels luidde: Wees Kritisch! En de tweede was identiek. En de derde... God, wat zaten we er naast in die tijd.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder

